

Gelukkig, dat wilskracht van den eenen en hoop in de vorderingen harer studie van den anderen kant, deze dreigende wolk nog een gekleurd randje gaven.

Maar zie.... het doel nabij en.... niet bereikt, ten minste niet zooals men zich dat voorgesteld had.

Een lichte ongesteldheid, voor eenige dagen bij een watertochtje opgedaan, was slimmer geworden en had het meisje op het ziekbed geworpen, juist op den dag, dat zij 's avonds voor het eerst zou optreden en het publiek begerig was te weten, hoe de figuur en de stem van de nieuwe actrice was.

Ik vermoed, dat mijne lezers vroeger nog in de gelegenheid gesteld willen worden de jonge actrice te zien, dan die haar heden avond voor het eerst hadden willen bewonderen. Wij openen dus de halfvermolmdde deur, gaan een klein portaal over, waarvan de muren met die in de mindere wijken goed bekende blauw-witte kalk zijn bestreken, beklimmen de uitgesleten trap, waarlangs eenmaal een touw hing, waarmee men zich als een acrobaat naar boven moest hijschen, en bevinden ons nu op een grooter portaal, waarop eenige deuren uitkomen, die toegang geven tot de drie gezinnen — de twee andere wonen beneden, rechts en links van de trap — die de bovenverdieping bewonen. Boven een der deuren is een naambordje bevestigd, waarop met bijna uitgewischte geverfde letters te lezen is: Joz. v. Buren, koorzanger en bedienaar van begrafenissen.

Och, wij kunnen de combinatie van die twee beroepen niet zoo bespottelijk vinden, of Jozef (zoo noemen hem de koristen en wij willen hen daarin navolgen), vindt het nog bespottelijker.

's Avonds in den helverlichten schouwburg zingen ten genoegte van duizenden, voor wie geen geldelijk offer te zwaar valt als het genieten betreft, den anderen morgen soms een armen man onder de aard brengen, een kostwinner — hoe sober soms ook — die een vrouw met kinderen achterlaat.

Die combinatie van beroepen is dan ook misschien de schuld, dat hij maar weinig begrafenissen te regelen heeft en is er een, dan maar uit de geringste buurten. Maar wat er aan te doen? Wij weten het niet, Jozef ook niet.

De deur, waarboven bedoeld naambordje in het licht van een klein gangruitje is aangebracht, open te duwen, kost geen kracht, zij valt bijna van zelf open. Een klein kamertje, waaruit een bedompte lucht ons tegemoet komt en waar een onbehaaglijk halfduister heerscht, treden wij binnen en overzien met een enkelen blik behalve de twee bewoners ook alles, wat zij het hunne noemen. Dat is niet veel, niet prachtig, maar helder. Die jonge zangeres moet later wel een heldere huismoeder zijn.

Voor de bedstee zit de bejaarde man. Met de linkerhand steunt hij op de knie, met de rechter houdt hij de klamme hand omvat van het meisje, dat daar in de bedstee kreunend neerligt.

't Duurt niet lang, of Judith ontwaakt uit een lichte sluimering. De oude richt zich op en kijkt medelijdend in de van koorts brandende oogen van zijn lieve pleegdochter.